

Kouzelný jednorozec

Sny se vyplní

Linda Chapmanová

Kouzelný jednorožec

Sny se vyplní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová
Kouzelný jednorožec: Sny se vyplní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Iole – sny se opravdu mohou vyplnit

Kouzelný jednorozec

Sny se vyplní

Linda Chapmanová

CPress

Brno 2019

Kapitola první

„Už je skoro čas, Soumraku,“ zašeptala Laura Fosterová šedému poníkovi vedle ní. Podívala se na květinu ve tvaru hvězdy, kterou svírala v dlani. Na okraji každého fialového květního plátku zářila zlatá tečka. Poník zadupal předním kopytem a netrpělivě jí drcnul do ruky.

„Zbývá jen pár minut,“ řekla Laura a podívala se vzhůru. Slunce téměř zapadlo. Na tuto chvíli čekala celý den. Jakmile poslední sluneční paprsek zapadl za hory, zatřpytila se první hvězda.

Laura se zachvěla vzrušením. *Těď!*

Jemně začala mnout kvítek v dlani. Přitom šeptala kouzelné zaklínadlo.

*Hvězdo, hvězdo, hvězdičko,
splň mi jedno přáníčko.
Kéž je pony těla konec,
ať je z něho jednorožec!*

Jen co Laura dořekla poslední slovo, zablýskalo se
jasným fialovým světlem.

Na místě, kde stál Soumrak, teď nikdo nebyl. Laura vzhlédla.

Sněhově bílý jednorožec cválal v oblacích kolem dokola.

„Soumraku!“ zavolala radostně.

Soumrak vykopl zadní nohy, sletěl dolů a přistál vedle Laury.

„Ahoj,“ pozdravil, přitiskl jí nozdry na nos a jemně zafrkal.

Ačkoli Laura jasně slyšela v hlavě, co říká, jeho huba se nehýbala. Vzpomněla si, co jí vyprávěl tu noc, kdy ho prvně přeměnila v jednorožce. Uslyší ho jen tehdy, když se ho bude dotýkat nebo ho držet za hřív. A stejně tak dlouho.

Laura jednorožce objala a pak se podívala na okvětní lístky. Držela je stále v dlani.

„Ale já je nehodila na zem,“ podivila se.

Soumrak pohodil stříbrnou hřív. „To už není třeba,“ řekl. „Kvítky z měsíční květiny jsou zapotřebí, jen když proneseš zaklínadlo poprvé. Potom už nepotřebuješ ani světlo Večernice. Od tohoto okamžiku stačí jenom, abys řekla zaklínadlo.“ Zahrabal kopytem o travu. „No tak, Lauro. Pojďme si zalétat.“

Lauru nemusel pobízet dvakrát.

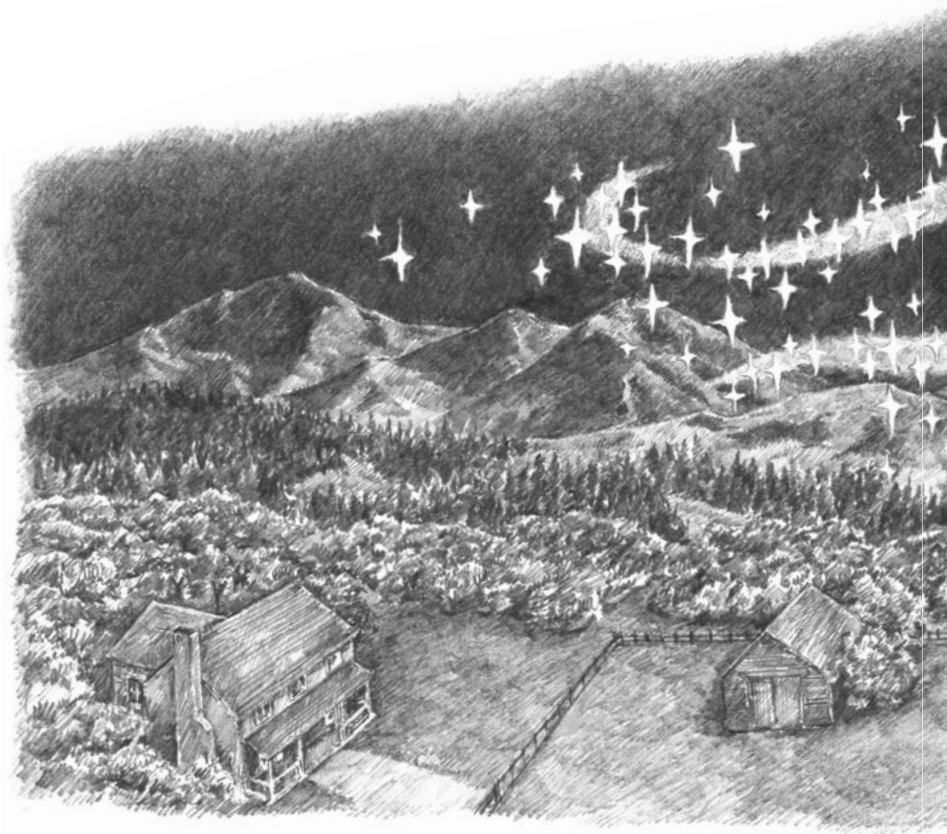
Bleskurychle se mu vyšvihla na záda a už se vznášeli.

Soumrak se vrhl střemhlav vzhůru. Laura se ho držela za hřívu a šťastně se smála, jak jí vítr čechral vlasy.

„Už mi to létání jde mnohem lépe,“ řekl Soumrak a cválal plynule do kruhu.

„To určitě,“ přitakala Laura.

Den předtím létali poměrně zběsile a ona byla ráda, že díky speciálnímu kouzlu jednorožce nespadla. Dívala se na pole a lesy pod nimi.

„Co letět přes lesy,“ navrhl Soumrak, „a přeskočit koruny stromů?“

„Dobře,“ souhlasila Laura. „Ale nemůžu zůstat příliš dlouho, aby maminka s tatínkem neměli starost, kde jsem.“

Soumrak se ve vzduchu obrátil a zamířil k zalesněným horám. Před nimi byl Lauřin domeček.

Laura pod sebou zahlédla nedaleké farmy. Zvlášť si všimla bílé klenuté usedlosti s červenou stodolou, zasazenou do pohoří na okraji lesa.

„To je statek ‚U husího potoka‘. Tatka dnes potkal pána, který ho vlastní. Jmenuje se pan Cassidy. Má dceru Mel. Je stará jako já a má poníka. Tatínek mi zařídil, že zítra jdu k nim na návštěvu a ty také,“ oznámila mu Laura.

„Zdá se, že si to užijeme,“ odpověděl Soumrak.

Náhle vypadala ustaraně. „Co kdyby Melin poník zjistil, že jsi jednorožec?“ řekla. Věděla, že se nikdo o Soumrakově tajemství nesmí dozvědět. Zaklínadlo, které měnilo Soumraka na jednorožce, dostala od staré paní Fontánové. Ta jí pověřila, že se nikdo nesmí dozvědět, že Soumrak je jednorožec, jinak mu bude hrozit nebezpečí!

„On to pozná,“ odpověděl Soumrak, „ale to je v pořádku. Koně a poníci chápou, že jednorožec musí zůstat v tajnosti.“

„Vědí všechna zvířata o jednorožcích?“ zeptala se Laura zvědavě.

Soumrak zavrtěl hlavou: „Jen koně a poníci, ačkoli někdy i jiná zvířata poznají, že jsem jiný.“ Sletěl dolů tak, že kopyty klouzal o koruny stromů. „Tak co, jsi připravena na skákání?“

„To si piš!“ smála se Laura.

„Jde se na to!“ vynesl Lauru do vzduchu a nesl jí přes horní větve vysoké borovice.

Nadšeně přeskakovali z jednoho stromu na druhý. Na pokraji lesa začal Soumrak cválat do výšky a udělal ve vzduchu kotrmelec.

Laura si uvědomila, že je načase jít domů. „Kdybych přišla pozdě, rodiče by si dělali starosti,“ řekla.

Přikývl a odletěli zpátky na jejich farmu.

Soumrak přistál ve svém výběhu. Laura hbitě seskočila a pronesla kouzelnou formuli. V momentě se fialově zablesklo a místo jednorožce tu stál malý šedý poník.

„Tak zítra,“ zašeptala Laura. Rychle ho objala a pak se vrátila do domu.

Její otec byl v kuchyni. Pohlédl na kuchyňské hodiny. „To jsi byla dlouho pryč,“ poznamenal.

„No, hrála jsem si se Soumrakem,“ pípá Laura a srdce jí bušilo.

Oddychla si, když viděla, že se tatínek usmál. „Jsem rád, že máš poníka tak ráda. Život tady na venkově je určitě lepší než ve městě, vid?“

„To teda je,“ souhlasila nadšeně. Byl to teprve týden, co opustili dům ve městě, aby mohl pan Foster jít za svým snem a stát se zemědělcem. Ale Laura už se tu cítila jako doma.

Když šla Laura kolem bratrova pokoje, zaslechla smích. Strčila do dveří a otevřela je. Její bratr Max ležel v posteli. O pelest se předními tlapkami opíralo štěně bernského salašnického psa. Růžovým jazykem olizovalo každý centimetr Maxova obličje.

„Upřímně, Maxi, myslím, že ti vleze do postele, kdybych ho nechala!“ konstatovala paní Fosterová a zatlačila černohnědé štěně dolů. „Buddy, ty jsi ale záškodník,“ zlobila se naoko.

Buddy se batolil za Laurou. Nedokázal se včas zastavit a uklouzl.

„Uf!“ vypískla Laura. „Buddy, ty vážíš tunu!“

„Počkej, až úplně vyroste,“ řekla paní Fosterová se smíchem. „Teď se raději chystej do postele, zlatíčko.“